

רע"פ 8377/13 - גד ורקשטל נגד עיריית תל אביב-יפו

בבית המשפט העליון

רע"פ 8377/13

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

גד ורקשטל

נ ג ד

המשיבה:

עיריית תל אביב-יפו

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 27.10.2013, בעפ"א 31028-08-13, שניתן על-ידי כב' השופט י' לוי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט י' לוי), בעפ"א 31028-08-13, מיום 27.10.2013. בפסק דינו דחה בית המשפט המחוזי, את ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופטת נ' תבור), בתיק 03/1213333, מיום 11.7.2013, אך קיבל את הערעור על גזר הדין.

רקע והליכים קודמים

1. למבקש נמסר דו"ח חניה, המהווה כתב אישום, בגדרו יוחסה לו עבירה על סעיף 6(ד)(2), לחוק עזר לתל-אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983, וזאת לאחר שביום 4.9.2011, בשעה 13:17, החנה המבקש את רכבו על המדרכה, ברחוב הדואר, בתל אביב-יפו.

2. המבקש כפר באשמה וטען כי הוא היה רשאי להחנות את רכבו באופן המתואר, כיוון שברשותו תו נכה. בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו, קבע כי המבקש אינו זכאי ליהנות מהגנת סעיף 2(א) לחוק חניה לנכים, התשנ"ד-1993 (להלן: חוק הנכים), מפני שהוא הפר את התנאי הקבוע בסעיף 2(א)(3) לחוק, בכך שרכבו חנה באופן שאינו מאפשר מעבר חופשי להולכי רגל, עגלות ילדים ועגלות נכים, כנדרש בסעיף זה.

במסגרת גזר הדין הושת על המבקש קנס בסכום של 1,000 ₪.

3. הדיון בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט י' לוי), התמקד אף הוא בהוראותיו של סעיף 2(א)(3) לחוק הנכים. בית המשפט המחוזי קיבל אמנם, חלק מטענותיו של המבקש, ובכלל זה, כי לא הוכח בפני בית המשפט לעניינים מקומיים המרווח המדויק שרכבו של המבקש הותיר למעבר להולכי רגל ולשאר משתמשי הדרך. ואולם, נקבע חרף כך, כי, בנסיבות העניין, רכבו של המבקש אכן מנע "מעבר חופשי" מהולכי רגל עגלות ילדים, ועגלות נכים. לפיכך, נדחה הערעור על הכרעת הדין, אך התקבל לעניין גובה הקנס, והוא הועמד על 500 ₪.

הבקשה לרשות ערעור

4. טענתו המרכזית של המבקש בבקשתו, הינה כי לבית המשפט המחוזי הוגשו תמונות מטעמו, אשר יש בהן כדי להוכיח את חפותו, אך בית המשפט לא נדרש אליהן, כיוון שסבר בשגגה כי הן לא צולמו בעת האירוע. עוד גורס המבקש, כי בית המשפט המחוזי לא נדרש לשאלה מהו המרחק המינימאלי העומד בגדרי ההוראה "מעבר חופשי" שבסעיף 2(א)(3) לחוק הנכים. נטען על-ידי המבקש, כי מדובר בשאלה הטעונה את הכרעתו של בית משפט זה.

דיון והכרעה

הבקשה שלפניי נוגעת, רובה ככולה, לעניינו הפרטי של המבקש. עסקינן בבקשה אשר נסבה, בחלקה הארי, סביב השגה על קביעות עובדתיות, ואשר אינה מעוררת כל סוגיה משפטית-עקרונית רחבת היקף. בנוסף, לא מצאתי כי עסקינן באחד מאותם מקרים חריגים בהם יש ליתן רשות ערעור משיקולי צדק. מטעם זה לבדו, דין הבקשה להידחות (ראו, למשל, רע"פ 7579/13 אבו קוידר נ' מדינת ישראל (26.1.2014); רע"פ 5959/13 לאור נ' מדינת ישראל (21.1.2014); רע"פ 8875/13 ביטון נ' מדינת ישראל (12.1.2014)).

למעלה מן הצורך, אציין כי אף לגופם של דברים יש לדחות את הבקשה. בפסק דינו של בית המשפט המחוזי נקבע, על-בסיס תמונות רכבו של המבקש אשר צולמו על-ידי פקח חניה בזמן אמת, כי הוא "בוודאות מנע מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים". לפיכך, נקבע כי המבקש לא עמד בהוראותיו של סעיף 2(א)(3) לחוק הנכים. מכאן, שהוא אינו יכול לחסות תחת הגנתו של סעיף 2(א) לאותו חוק, השמורה אך לאלו המקיימים את ארבעת

תנאיו המצטברים. לא מצאתי כי נפלה שגגה כלשהי בקביעות אלו.

עוד עולה מפסק דינו של בית המשפט המחוזי כי, בנסיבות העניין, ובניגוד לנטען בבקשה, ממילא לא מתעוררת שאלה של ממש בנוגע לפרשנות הראויה של התיבה "מעבר חופשי", המופיעה בסעיף 2(א)(3), לחוק הנכים.

הבקשה נדחית, אפוא.

ניתנה היום, ו' באדר א' התשע"ד (6.2.2014).

ש ו פ ט
